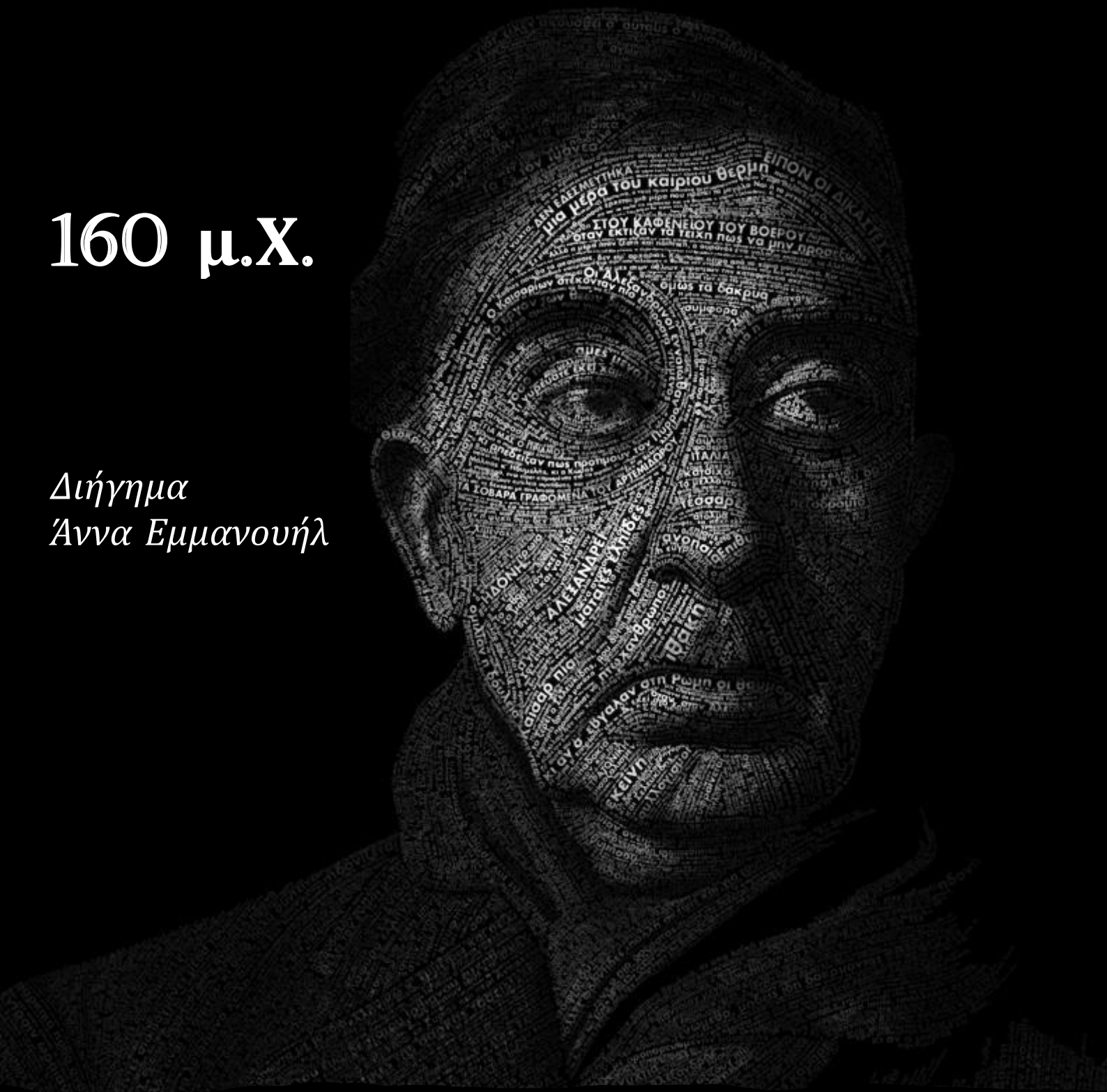

160 μ.Χ.

Διήγημα
Άννα Εμμανουήλ

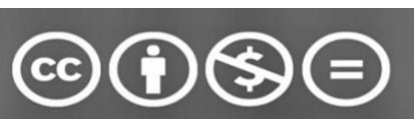

160 μ.Χ.

*Διήγημα
Άννα Εμμανουήλ*

*(Παρατίθενται λόγια από σίχους γνωστών ποιημάτων
αμιγώς προσαρμοσμένα ώστε να ανταποκρίνονται στο περιεχόμενο του διηγήματος,
χωρίς να καταχράζονται τα πνευματικά δικαιώματα)*

Καλή Ανάγνωση!

*«Η φαντασία, το ύψος, αι μεγάλοι ιδέαι, εν ενί λόγω η θεία
έμπνευσις είναι δώρα απορρέοντα κατ' ευθείαν εκ της φύσεως, ων
το μυστικό γνωρίζει αυτή μόνη και κρύπτει μη εννοούσα να την
κάμνουν συναγωνισμόν».*

*(απόσπασμα του Κ. Καβάφη από άρθρο του στην εφημερίδα
Τηλέγραφος της Αλεξάνδρειας, 1891)*

11/12/1021

Είμαι Κωνσταντινουπολίτης στην καταγωγή.
Γεννήθηκα στην Αλεξάνδρεια – σε ένα σπίτι της οδού Σεριφ. Μικρός έφυγα, και μεγάλο μέρος της παιδικής μου ηλικίας το πέρασα στην Αγγλία. Κατόπιν επισκέφθηκα την χώρα αυτή μεγάλος, αλλά για μικρό χρονικό διάστημα. Διέμεινα και στη Γαλλία. Την εφηβεία μου την πέρασα για δυο ολόκληρα έτη στην Κωνσταντινούπολη. Στην Ελλάδα δεν πήγα για πολλά χρόνια. Η τελευταία μου δουλειά ήταν υπάλληλος σε ένα κυβερνητικό γραφείο εξαρτώμενος από το Υπουργείο Δημοσίων Έργων της Αιγύπτου. Ξέρω Αγγλικά, Γαλλικά και λίγα Ιταλικά. Και έτσι ίσως σκίζω τις σελίδες αυτές μια ημέρα σαν κι αυτή. Μια ημέρα κατάβαθα του χειμώνα. Ενός χειμώνα σαν κι αυτούς που έχω καμιά φορά στην καρδιά μου όταν πονά. Δεν με πειράζει όμως αν έξω ο χειμώνας σέρνει καταχνιά ή κρύο. Μέσα μου χορεύει η άνοιξη ολάκερη σαν χάρη ξακουστή. Μια άνοιξη που μοιάζει με Ελευθερία. Λευτεριά για αμέριστη άφεση στη σαγήνη της Τέχνης. Της Τέχνης της Ποίησης. Να βγαίνω πάντα για έναν πηγαισμό σε μια νέα Ιθάκη. Σε έναν λιμένα ξένο και πρωτόγνωρο. Να ανασαίνω ηδονικά μυρωδικά μέχρι το τέλος της ζωής μου. Εκείνο το τέλος που πάντα έρχεται. Πιστεύω στο μέλλον μου. Το έχω γράψει ξανά. Πάντα υπάρχουν δυο είδη μέρας. Μια του μέλλοντος και μια του παρελθόντος. Και οι δυο μοιάζουν σαν κεριά. Τα πρώτα αναμμένα ενώ τα δεύτερα σβηστά. Στεκόμαστε και βλέπουμε εμπρός μας τις μέρες που 'ρχονται σαν μια σειρά κεριών αναμμένων. Μα πως είναι δυνατόν; Τις πρώτες μέρες φυσικά. Αλλά τις επόμενες; Αν είναι τα κεριά αναμμένα από τώρα μέχρι το τέλος θα είναι καμμένα. Η διάρκεια αυτή των καιόμενων κεριών είναι η πιο δύσκολη. Απαιτείται μέγιστο φως.

Ο χρόνος κυλά γοργά. Οι περασμένες μέρες μένουν πίσω. Σαν μια θλιβερή γραμμή σβησμένων κεριών. Όσο πιο κοντά, τόσο καπνός υφαίνεται. Όσο πιο κοντά τόσο πιο κρύα, λιωμένα και κυρτά τα τότε αναμμένα κεριά. Δεν θέλω να τα βλέπω. Μου θυμίζει 'κείνο το φως που κοίταζα. Το πρώτο. Κοιτάζω μπροστά ώσπου να φτάσω στο τέλος μου. Βλέπετε λοιπόν τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μικραίνει. Και τώρα πια τα σβηστά κεριά πληθαίνουν. Πληθαίνουν όσο νιώθεις τον θάνατο να κυλά στις φλέβες σου. Όταν το σώμα ασθενεί. Πλέον ποιητής του γήρατος. Μα μόνο σε αυτή προστρέχω. Για να κυλά και πάλι μέσα μου η λευτεριά κι ο θάνατος αντάμα. Για ξυπνά και πάλι μέσα μου η ηδονή και η οδύνη των περασμένων χρόνων. Να μου μιλούν τα όνειρα και πάλι. Να μιλάνε οι σκέψεις στο μυαλό μου και να φθάνουν ως τα άκρα μου. Να

υφαίνουν στίχους αέναα. Να επιστρέφουν οι ήχοι κι οι εικόνες σα μουσική, σα θάλασσα, την νύχτα, απόκρημνη που ποτέ δεν σβήνει. Θα ήθελα να πω για όλες αυτές τις μνήμες. Να τις χωρέσω όλες στο χαροποιό χαρτί μου. Μα δεν αρκούν. Τίποτε από αυτά δεν απομένει να εξισώσει τις μνήμες μου. Μονάχα θα γράφω στίχους για μπορώ να αναπολώ την μνήμη. Μονάχα για να ξεχνώ του θανάτου την οδό. Μονάχα για να βλέπω πιο πολύ το φως που έρχεται μπροστά μου....

4/6/1921

Πύρωνε ο θείος Ιούννης στην Βασιλεύουσα εκείνη την νύχτα. Όπου κι αν πάω σε όποια γη και θάλασσα, το αφηφώ. Πάντα βρίσκω μια πόλη καλύτερη από αυτή. Μα σαν κι αυτή που οι ρίζες της με νιώθουν, η καρδιά μου λέει να γυρίσω. Αυτή η πόλη με ακολουθεί. Στους δρόμους ίδιους γυρνά μονάχος. Στους ίδιους μαχαλάδες. Στους ίδιους ανθρώπους. Στις ίδιες μυρωδιές απ' τα μπαχάρια να κοσκινίζουνε στα χείλη σου. Σε εκείνες τις ηδονές που σε κάνουν να μισανόιγεις τα πουκάμισα. Και στις ίδιες γειτονιές να γερνάς όπως κι εγώ. Να ασπρίζεις στα ίδια σπίτια με εκείνο το παιδικό, αμυδρό χαμόγελο. Με την μάνα να σου γνέφει τον ίσκιο σαν τον ήλιο τον πορφυρό αυτόν του Βοσπόρου. Να μεθάς με τις αρχοντικές αυτού του τόπου. Πάντα σε αυτή την πόλη θα φθάνεις. Όπως κι εγώ. Μην ελπίζεις για αλλού. Την πόλη σου την κουβαλάς κι εσύ καλά στο μέσα σου, όπως κι εγώ. Και πάντα εδώ γυρνά να ξαποστάσω.

Περπατάς και χάνεσαι στα απέραντα στενά της. Σαν ξένος ένωθα στο πλήθος. Ξένος πολύ. Με αμφιβολίες τόσες που να μου γεννούν το πάθος. Έφυγα γρήγορα απ' εκεί. Φθάνεις στο Πέρα. Κοντά σου νιώθεις την Ελλάδα να ανασαίνει στην πιο βαθιά πληγή της. Ομιλούν ελληνικά κι αναγνωρίζεις το πρόσωπο σου πάλι. Δεν είσαι εκείνος ο ξένος που ένωθες πιο πριν. Με εκείνη την ελευθερία πάνω σου και γύρω σου, που τώρα έγινε ξένη φορτική. Μια διαμονή στο κοσμοπολίτικο Πέρα Παλάς. Δωμάτιο 160. Σε μια σκοτεινή κάμαρη περνά. Σαν να φεύγουν όλες οι μέρες μου βαριές απάνω. Τριγυρνά να βρω το φως ν' ανάψω. Να βρω παράθυρο να βλέπω. Κι αυτά παρηγοριά είναι. Μόνος δεν είσαι. Κι αν δεν βρεις παράθυρο ίσως είναι για καλό σου. Ίσως το φως αυτό που δεις γίνει μια νέα τυραννία. Ίσως δείξει πράγματα που ποτέ δεν θα ήθελες να δεις. Μα εγώ το βρήκα. Ακριβώς δίπλα στο τραπέζι μου. Και μου κύλησε η ποίηση τα χέρια. Ένωσαν σαν δίνουνε εκείνη την νύχτα όλη την ηδονή του μελανιού. Να στάζει σιγά σιγά από την σκέψη μου, να βυθίζεται αργά ηδονικά στην σελίδα που είχα

βγάλει τσακισμένη από την τσέπη μου. Σαν ύφαινα φως κι ας υπήρχε σκοτάδι. Ωρα 23:43. Μελαγχολία έσταξα. Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου. Ποιητής στην Κομμαγηνή Συρίας. 595 μ.Χ.

«Το γήρασμα του σώματος και της μορφής μου είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι. Δεν έχω εγκαρτέρησι καμιά.»

Δείκτης στα 55 λεπτά πριν τις 00:00.

«Εις σε προστρέχω Τέχνη της Ποιήσεως, που κάπως ξέρεις από φάρμακα νάρκης του άλγους δοκιμές, εν Φαντασία και Λόγω.

Είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.

— Τα φάρμακά σου φέρε, Τέχνη της Ποιήσεως, που κάμνουνε — για λίγο — να μη νιώθεται η πληγή.»

Δίπλα μου ένα κλειδί. Δίπλα στο σιγοκαιόμενο κερί που λιώνει. 23.59. Στα χέρια μου κρατώ τον χρόνο πριν σημάνει η άλλη μέρα. Μόνο που εκείνο το κλειδί ανοίγει χρόνους. Χρόνους που κανείς δεν ξέρει. Να σείεται η γη στις 00.00 τον δείκτη. Να τρίζει το πάτωμα σαν νεκρός που προσπαθεί να αναστηθεί. Διάχυτο φως σε όλη την κάμαρη. Σκοτάδι και φως. Απαστράπτουσα λάμψη.

Την κάμαρη αυτή, πόσο καλά την ξέρω. Θερίζει ο ήλιος. Είναι μέρα. Αλλιώτικη μέρα. Δροσιά πρωινή. Τι γνώριμη που είναι αυτή η κάμαρη. Κοντά στην πόρτα ήταν ο καναπές και εμπρός ένα τουρκικό χαλί. Πιο σιμά ράφια με δυο βάζα κίτρινα. Δεξιά, όχι αντίκρυ ένα ντουλάπι με καθρέπτη. Πλησίασα κοντά του. Κοιτάζω εμένα. Άνδρας ετών 37. Παλαιό σώμα παρελθόν. Η πείρα των χρόνων μόνο μέσα μου υπάρχει. Τίποτα δεν έμεινε στο σώμα. Νεότητα πυρά και πάλι. Με ξένη ψυχή, πεπειραμένη, σε σώμα ωραίο, νέο κι εύρωστο. Αυτός ο παλαιός καθρέφτης την ύπαρξη μου ράγισε την πολυετή. Χαίρονταν τόσο πολύ κι επαίρονταν. Αφού είχε δεχθεί επάνω του την άρτια νεότητα για μερικά λεπτά. Τα ποιητικά τα μάτια μου κοιτάζανε και πάλι. Τα χρόνια της νεότητας μου επέστρεψαν. Ο ηδονικός μου βίος. Τι μεταμέλειες περιττές και μάταιες. Βλέπω το νόημα. Νιώθω ξανά τον έκλυτο της νεότητας μου βίωμα να ξαναγεννιέται πάλι. Το είδωλο του νέου σώματος μου ήρθε και με βρήκε. Μου θύμησε κλειστές καμάρες, με περασμένη ηδονή. Εκείνη την τολμηρή ηδονή. Μου έφερε στα μάτια εμπρός δρόμους, που τώρα έγιναν αγνώριστοι. Μου έφερε και τα λυπητερά. Πένθη, χωρισμοί κι αισθήματα των πεθαμένων ελάχιστα εκτιμημένα.

Πλάι στο παράθυρο ήταν το κρεβάτι. Στα χέρια μου ένα γράμμα ξαναπήρα. Και διάβαζα πάλι. Και πάλι. Ως που έλειψε το φως μου. Και βγήκα έξω στο μπαλκόνι μελαγχολικά-. Βγήκα έξω για να αλλάξω σκέψεις. Βλέποντας ολίγη αγαπημένη πολιτεία. Αγέρα Βόσπορου αλλιιώτικου. Θύμιζε κι αυτός αλώβητος. Όπως κι η κίνηση του δρόμου και των μαγαζιών. Ο κόσμος αμέριμος και πάλι. Μου ήρθαν στον νου μου, εκείνοι οι στίχοι του 1901. Οι ψυχές των γερόντων. Για εκείνα τα παλαιά σώματα, τα φθαρμένα που χωρούν σαστισμένες κι αντιφατικές ψυχές. Επέστρεψα στα έτη εκείνα που' γραφα τέτοια λόγια χωρίς να ξέρω. Χωρίς να ξέρω πως μπορούν να αντιστραφούν.

Μπαίνω μέσα στην κάμαρη. Πιάνω στα χέρια μου την εφημερίδα Τζουμχουριέτ. Ημερομηνία 29 Απριλίου 1933. Σελίδα 2.

«Ο οικουμενικός μέγας ποιητής της ελληνικής διασποράς απέθανεν εν Ελληνικό Νοσοκομείο Αλεξανδρείας στα 2:05 μεσονυκτίου. Οι τελευταίαι ώραι φυλήσυχαι. Το βράδυ περί τα 9, εσκέφθη ιερεύς να κοινωνήσει. Η κηδεία του θα τελεσθή στο Ελληνικό Κοιμητήριο του Σιάτμπι το ίδιο απόγευμα.»

«Ποιητή, με λύπη σ'αποχαιρετά η πατρίδα και η Αλεξάνδρεια που σε χάνει...»

Το όνομα του Κωσταντίνος Καβάφης υιός Πέτρου- Ιωάννου Καβάφη. Γεννήθηκα ξανά και πέθανα την ίδια μέρα. Με τους στίχους μου εκείνη την νύχτα να γίνονται φαρμάκι αληθινό. Φαρμάκι της ζωής και της νεότητας. Φαρμάκι αθάνατο. Έτοιμος να ζήσω τα όσα ακολουθούν από εδώ και πέρα. Χωρίς να με γερνά ξανά ο χρόνος. Να παγώνει εδώ. Στην ίδια σφαίρα. Στη σφαίρα της Τέχνης της Ποιήσεως...

29/4/1963

Κι όσο κι αν περνά ο χρόνος. Ίδιος παραμένω.
Ένας άνθρωπος μονάχος, σκεπτικός να
τριγυρνά εδώ κι εκεί. Να έχει πεθάνει ο άλλος
μου εαυτός αλλά εγώ να μένω εδώ. Να έχω θυσιάσει στον βωμό της
ποίησης χιλιάδες στίχους που κανείς δεν θα ξέρει. Που ποτέ δεν
γράφηκαν από μένα. Ποτέ δεν έλιωσα το πάθος μου σ'αυτούς όπως
άλλες νύχτες.

1963. Την ίδια μέρα πάλι. Σε τόπους βαθιά ριζωμένος μέσα μου.
Κωσταντίνος Π. Καβάφης. Ποιητής. Θανών εν Αλεξάνδρεια. Την
29^η Απριλίου 1933. Πάνε 30 χρόνια από τότε. Θριαμβευτικές
ειδήσεις ηχούν σε μια απόκοσμη συσκευή εν ονόματι τηλεόραση.
Σαν σήμερα χάθηκε ο ξακουστός Καβάφης που ήρθε να χαράξει
για πάντα την ιστορία ολόκληρης της ανθρωπότητας. Με έναν
άνδρα να μιλά για μένα εν ονόματι Γιάννης Ρίτσος.

«Μετά θάνατον

Πολλοί τον διεκδικούσαν, διαπληκτιζόνταν τριγύρω του,
μπορεί κι εξαιτίας του κοστουμιού του – παράξενο κοστούμι,
επίσημο, επιβλητικό, με κάποια χάρη ωστόσο,
με κάποιο αέρα, σαν εκείνα τα φανταστικά των θεών
όταν συναναστρέφονταν ανθρώπους – μεταμφιεσμένοι,
κι ενώ μιλούσαν τα κοινά, με κοινή γλώσσα, αιφνίδια
φούσκωνε μια πτυχή του ενδύματός τους απ' το χνότο
του απείρου ή το υπερπέραν – όπως λένε.

Διαπληκτιζόνταν, λοιπόν. Αυτός τί να 'κανε; Του σκίσαν
ρούχα κι εσώρουχα, του σπάσαν και τη ζώνη. Απόμεινε
ένας κοινός, γυμνός θνητός, σε στάση συστολής. Οι πάντες
τον εγκατέλειψαν. Κι εκεί ακριβώς μαρμάρωσε. Μετά από χρόνια,
στη θέση αυτή ανακάλυψαν ένα περίλαμπρο άγαλμα
γυμνό, υπερήφανο, υψηλό, από πεντελίσιο μάρμαρο,
του Αιώνιου Έφηβου του Αυτοτιμωρούμενου – έτσι το
αποκάλεσαν·

το σκέπασαν με μια μακριά λινάτσα, κι ετοιμάζανε
μια τελετή πρωτοφανή για τα δημόσια αποκαλυπτήρια.»

Εκείνο το περίφημο έτος το επετειακό με την στερεότυπη έκδοση
154 ποιημάτων μου. Ποιημάτων που εν μέρει ούτε εγώ ο ίδιος δεν
γνώριζα γιατί ποτέ δεν έγραφα. Να βλέπω τον εαυτό μου να
εκθειάζεται στην σκέψη ανθρώπων εκείνης της εποχής. Με
αυτόπορτραίτα μου και χιλιάδες αναλυτές να προσπαθούν να
κοσκινίσουν τις χιλιάδες λέξεις. Εκείνες τις χιλιάδες ώρες έκστασης
μου. Εκείνες τις αμέτρητες στιγμές που κυλούσε το αίμα μου και
πότιζε τις σελίδες των χαρτιών μου. Ακόμα και στίχων, όπως
προείπα, που ποτέ μου δεν έγραφα. Μονάχα διάβασα. Αφού

προσκόμισα στην βιβλιοθήκη. Ώρες αδειανές. Ώρες λατρείας προς την ποίηση. Να αφιέμαι ανάπαλι σε αυτές τις ηδονές δίχως μέτρο. «Σε ένα βιβλίο παληό», «Εν απογνώσει», «Πριν τους αλλάξει ο Χρόνος», «Δύο νέοι, 23 έως 24 ετών», «Εν Σπάρτη», «Στα 200 π.Χ.». Θαύμασα τις λέξεις μου. Τις σκέψεις μου. Με κοιτούσαν περίεργα όσοι περνούσαν. Κάτι τους θύμιζα. Πρόσωπα έκπληκτα. Έκθαμβα. Περίεργα. Ένας άνδρας 37 ετών με καβαφική νεανική φυσιογνωμία να αναγιγνώσκει καβαφική ποίηση, ενώ είναι ο ίδιος ο Τροφός της ποίησης του κόσμου. Θαμπώθηκα και σάστισα με όσα διάβαζα. Έφυγα. Αφού πρώτα με αντίκρυσε ένα βλέμμα μελαγχολικό πίσω από τα βιβλία. Δυο μάτια μαβιά. Θυμόμουν εκείνα τα μάτια. Για έναν μήνα αγαπηθήκαμε. Δόθηκαμε απόκρυφα στης ηδονή τον χείμαρρο. Έπειτα έφυγε και δεν ειδώθηκαμε ξανά ποτέ αφού έφυγε για Σμύρνη. Η μνήμη μου κράτησε φαίνεται σφικτά τον έρωτα. Μου τον επέστρεψε και πάλι. Αισθάνθηκα τα χείλη και τα χέρια μου σαν να αγγίζουν πάλι. Έφυγα όμως εκείνη την ημέρα. Ο δρόμος ήταν μακρύς για μένα. Είχα μέρες ακόμα πιο πολλές να ζήσω πάλι εκείνο το συναίσθημα. Να γράφω αέναα χωρίς να ξέρω ότι πεθαίνω. Να ταξιδεύω σε Ιθάκες που ποτέ δεν γνώρισα. Να γνωρίσω την ζωή στο βάθος της. Να πιω κρασί απέραντο. Να δοθώ στις απολαύσεις στο μυαλό και στο σώμα. Να δοθώ στης ηδονής την δίνη αγέρωχα δίχως φραγμό. Μονάχα με το πρόσωπο σκυφτό, κρυμμένο από του πλήθους το βλέμμα. Να περπατώ από τόπο σε τόπο άγνωστος όσο μπορώ. Όσο μπορέσω να κάνω την ζωή μου όπως την θέλω. Προτού αυτού είδα το μνήμα μου. Την ίδια μέρα. Χώμα αδειανό. Στέρεψε μέσα. Χάθηκες κι εσύ. Ο θάνατος ενώνει τα πάντα. Γιατί είναι τα πάντα. Μοιάζει με ήσυχο ύπνο. Βουβό. Απέραντο. Εγώ δεν πρόφτασα. Είμαι ακόμα εδώ. Με εκείνο το αίμα το νεανικό να κυλά στις φλέβες μου. Να κοσκινίζει την παλιά ψυχή μου. Να μου ξυπνά του σώματος την μνήμη. Είμαι εδώ και σε κοιτάζω Ζωντανός, αγαπημένε θάνατε. Σαν έτοιμος από καιρό. Σα θαρραλέος. Αποχαιρετώ την Αλεξάνδρεια, που φεύγει. Προ πάντων να μη γελάσω. Μην πω πως ήταν ένα όνειρο. Πως απατήθηκε η ακοή μου. Να αξιωθώ και πάλι τέτοια μέρα σε τέτοια πόλη να δω προς το θανατικό παράθυρο. Να ακούσω με συγκίνηση τα παρακάλια, τα παράπονα ενός νεκρού. Τις τελευταίες απολαύσεις των ήχων που υπάρχουν μέσα στο μνήμα του. Τα εξαίσια όργανα του μυστικού θιάσου. Και να αποχαιρετώ μετά την Αλεξάνδρεια που έχασα και χάνω...

3/8/1996

Ρεμβάζω και κάθομαι. Σε μια μοναχική και χειμωνιάτικη μέρα του Αυγούστου του 1996. Επιθυμίες κι αισθήσεις εκόμισα και πάλι στην Τέχνη. Κάτι μισοειδωμένα πρόσωπα ή κάτι γραμμές τριγύρω. Να έχουν δει τα μάτια μου χιλιάδες θρήνους και θυσίες. Χιλιάδες νίκες ηγετών. Που να δίνουνε στο έργο τους όλη την δύναμη. Όλη την μέριμνα. Που να τους θυμίζει όλη την δοκιμασία. Όπως κι εγώ αυτές τις στιγμές εδώ. Να θυμάμαι όλη εκείνη την ζωή που πέρασα. Σε μια πόλη ξένη. Γυρνώ εδώ και καιρούς, σαν νόστος Οδυσσέας. Να βρω χώμα να πατώ και κανείς να μην μ'αναγνωρίζει. Έρωτες ατελείς βιώνω χρόνο με τον χρόνο. Μοιάζουν με αβέβαιες μνήμες. Εκφράσεις που λιποψυχούνε. Βλέμματα γεμάτα ηδονή κοντά μου έγενεφαν. Μα γρήγορα έφυγαν απ'του μυστικού μου την δίνη. Τα σώματα εκείνα να γερνούν δίπλα στο νέο σώμα. Να μην αντέχουν της διαφοράς την πάροδο και πτώση. Μα δεν υπάρχει όριο στον έρωτα. Οι ψυχές για πάντα σμίγουν ακόμη κι αν τα σώματα είναι νέα, ακόμη κι αν τα σώματα γέρνουν. Εκείνες ποτέ τους δεν γερνούν και πάντα ερωτεύονται, σκοτώνοντας τον χρόνο. Μα καμιά φορά ξεχνούν να δοθούν απέραντα η μια για την άλλη, αφού εμπόδιο για πάντα είναι η σάρκα τους. Εγώ αφέθηκα και πάλι στις ηδονές του έρωτα. Κι ας μην μπορώ να τις ζήσω πλήρως. Αφού μεσουρανεί ο θάνατος τριγύρω. Αυτό πάντα αναζητούσε η ψυχή μου. Την ομορφιά έτσι πολύ ατένισα. Αλλά όχι η όρασις μου δεν είναι πλήρης. Σχεδόν ανεπαίσθητα μέρα με την μέρα συμπληρώνω τον βίο μου με ηδονή και με οδύνη. Συνδυάζω εντυπώσεις. Συνδυάζω μέρες ατέλειωτες και ταξίδια παντοτινά. Η ζωή δεν τελεύει. Μένω εδώ. Να ομιλώ με ξένους που κάτι τους θυμίζω. Να μιλούν στα κινητά τηλέφωνα για χιλιάδες απίθανους λόγους και να δακτυλογραφούν όχι στις σελίδες αλλά σε κάτι μαύρα κουτιά που λέγονται υπολογιστές. Να βλέπεις να αλλάζει στα μάτια σου ο χρόνος και εσύ να μην αλλάζεις. Μονάχα βλέπεις, ακούς, γεύεσαι κι αισθάνεσαι σα μάταια. Αλλάζεις μονάχα ενδύματα για να φαίνεσαι διάφορος. Για να φαίνεσαι λίγο αλλιώς σε μια άλλη εποχή. Γιαυτό ζήσε. Όσο μπορείς. Ακόμη κι αν δεν ζήσεις αυτά που θες. Ίσως αυτά έχουν μεγαλύτερη σημασία. Οι ανεκπλήρωτοι έρωτες, τα «σ'αγαπώ» που ποτέ δεν θα ειπωθούν, τα σώματα που αγγίζεις μόνο νοητά, τα όχι που σε κάνουν να είσαι αυτό που είσαι. Τα όσα σε φοβίζουν όπως κι εμένα. Που με τιμώρησαν βαθιά μέσα μου. Σα μια νέα τυραννία σε σώμα ξένο για την ψυχή αυτή που κουβαλώ. Ζήσε όσο μπορείς. Ζήσε το σώμα σου όπως είναι να το ζήσεις. Ας σε αρπάξει ο χρόνος κι ας σε γεράσει. Κι ας μην γίνεις αθάνατος όπως κι εγώ. Ίσως κι ο θάνατος να είναι η μόνη λύτρωση...

28/4/2023

Έφθασα εδώ. Δεν λιγοστεύει η συμφορά όσο και αν τη λες. Αλλά είναι οι πόνοι δίκιο μαχαίρι που ήσυχια μέσα στην καρδιά δεν μένουν. Διψούν. Διψούν τόσο πολύ με το παράπονο να βγουν να ξεθυμάνουν. Δεν μένει τίποτα πια για μένα. Το ξέρω πως όλα πλέον είναι φτωχικά. Φίλοι αδειανοί και φευγαλέοι. Έρωτες ξεχασμένοι πια στης μνήμης τα πατώματα. Αλλά που τώρα πια θα είχαν πέραση σε εδώ αυτά τα χρόνια. Κι ένας λαός γεμάτος ξέφρενη σκέψη. Μια υπέρβαση που σε άλλες εποχές ποτέ δεν θα μπορούσε να συμβεί. Νέοι γεμάτοι όνειρα κι ιδέες. Μια επανάσταση έναντι στο μίσος. Στον πόλεμο που και τώρα πάλι γεννιέται. Να τον έχω ζήσει κι άλλες φορές σα κατάρρα. Δεν αντέχω πια. Θα χαθώ στης Αθήνας τους δρόμους. Το μόνο που ζητώ σε τούτη την ζωή είναι από όσα έκανα κι από όσα είπα να μην ζητήσουνε να βρουν ποιος ήμουν. Εμπόδιο ήταν το σώμα μου. Που μεταμόρφωνε τις πράξεις και τον τρόπο της ζωής μου. Εμπόδιο στεκόταν και με σταματούσε πολλές φορές που πήγαινα να πω το μυστικό. Οι πιο απαρατήρητες πράξεις και τα γραψίματα μου τα πιο σκεπασμένα, μονάχα εκείνα θα με νιώθουν. Κατόπι -στην τελειότερη όπως τώρα κοινωνία αμφιβάλλω- κανένας άλλος καμωμένος σαν εμένα βέβαια θα φανεί κι ελεύθερα θα κάνει.

Προχωρώντας στην Ακρόπολη εκείνη την νύχτα μου ήρθανε όλες εκείνες οι σκέψεις. Σαν με καλούσε κοντά αυτός ο τόπος να αναπαυθώ μέσα του. Η ημέρα αύριο θα ξημερώσει την γέννηση μου για ακόμη μια φορά. Άραγε τι έγινα εκτός από αυτό που όλοι γνωρίζουν και λένε για μένα; Μονάχα όλα αυτά τα χρόνια έμαθα πολλά. Πως στον κόσμο αυτό ευτυχισμένος είσαι μόνο όταν ζεις και κάνεις το καλό. Κι εγώ δεν μπορώ να το κάνω. Με έστειλε η μοίρα σε αυτή τη δίνη για να μην μπορώ να χαίρομαι την δόξα των όσα έγραψα, των όσων γέρασα και πέθανα μαζί τους. Θα περιμένω αύριο λοιπόν εκείνον τον φονιά με την όψη του σκοτωμένου να με πάρει μια για πάντα από εδώ. Με μια λύπη λησμονημένη και νεκρή πια μέσα μου όλα αυτά τα 160 χρόνια ζωής. Να κλείσει μια για πάντα, τα μάτια μου ο ύπνος, να με αναστήσει για πάντα στον κόσμο της ποίησης και να μην μου χαλάσει ποτέ την ανάπαυση αυτή.

Σε αυτά εδώ τα τείχη χωρίς περίσκεψη, χωρίς λύπη, χωρίς αιδώ, κάθομαι και απελτίζομαι τώρα εδώ. Άλλο δεν σκέφτομαι. Το νου μου αυτή η τύχη τρώει. Διότι πολλά πράγματα δεν έγιναν. Ανεπαίσθητα η μοίρα με έκλεισε από τον κόσμο αυτόν απέξω. Γιαυτό και εγώ λοιπόν θα φύγω πια. Δεν έχω άλλο. Σε αυτές τις σελίδες αυτά μου απέμειναν. Δεν είχα άλλο να σου δώσω.

Εκείνη την νύχτα η παλιά ψυχή μου σε είδε. Σε ερωτεύτηκε. Με κάλεσες κοντά σου. Γραμμές του σώματος. Κόκκινα χείλη. Μέλη ηδονικά. Μαλλιά σαν από αγάλματα ελληνικά φτιαγμένα. Πάντα όμορφα, λυτά και πλούσια, και έπεφταν επάνω στο άσπρο μέτωπο. Κάλλος παράφορο στους ίσκιους της νύχτας να λάμπεις. Έπλεες και εσύ στην ποίηση. Όπως κι εγώ. Πρόσωπο της αγάπης με μάτια μεγάλα και γεμάτα φλόγα, όπως τα ήθελε η δική μου η ποίηση... Μέσα σε εκείνη την τελευταία νύχτα της νεότητας μου. Σα ρόδο ολάνθιστο και νέο σαν δροσιά. Εκείνη την νύχτα που τυχαία ήρθες στον δρόμο μου για να σου γράψω αυτά που βλέπεις. Πάρε λοιπόν τα όσα βλέπεις και δώσε τους φως. Να γνέφεις κι εσύ με ήλιους και με χιλιάδες ρινίσματα τον κόσμο αυτό. Να υφάνεις τον κόσμο με τον έρωτα που κρύβεις. Κι αν δεν μπορείς να ζήσεις αυτό που θες, αφέσου. Στα καρφωμένα βλέμματα κι αγγίγματα. Μην αναπολείς και μην καρτεράς. Στων ερώτων, των παθών, των στίχων και των προσώπων την καθημερινή ανυπομονησία. Ως που να γίνει σα μια θύμηση αξέχαστη όπως κι εσύ για μένα. Που μου έφερες ακόμη για μια φορά το ηδονικό «Επέστρεφε» στα χείλη. Σαν πένθιμος και συνάμα γλυκός εσπερινός στο κουρασμένο πια βλέμμα μου. Που έγινες κόκκινο ουράνιο τόξο στα χείλη μου, αλλά θα χαθείς για πάντα... Και σε χάνω... Να ξέρεις πως μου θύμισες την Ποίηση. Έμοιαζες αρκετά σε αυτή... Και σε ευχαριστώ για τούτη την τελευταία εικόνα...

Με την εικόνα σου σα Ποίηση, Ιέρεια του Έρωτα, στο μυαλό και στην ψυχή μου, να στρέφω το όπλο στην καρδιά μου... Αντίο.

ΦΩΝΕΣ

«Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες
εκείνων που πεθάναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.
Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε•
κάποτε μες στην σκέψι τες ακούει το μυαλό.
Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν
ήχοι από την πρώτη ποίησι της ζωής μας —
σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που σβύνει.»

Και έσβησε. Με το τελευταίο του γράμμα και το αγαπημένο του ποίημα πάνω στο ξεθωριασμένο γραφείο. Με την λάμπα να καίει και να φωτίζει το παγωμένο νεανικό πρόσωπο. Εκείνο το πρόσωπο που πέθανε από τον ίδιο τον θάνατο. Τον ίδιο του τον εαυτό. Ήταν ξημερώματα 2:08 της 29^{ης} Απριλίου 2023. Όταν ο Κ.Π. Καβάφης έγινε αυτόχειρας της δικής του ζωής. Φυλακισμένος αέναα σε ένα σώμα που ποτέ δεν θέλησε. Που ποτέ δεν ήξερε πως θα γίνει μια ειρκτή για την ένδοξη ψυχή του...